

Bůh je můj hrad a duch můj rád
 má k slo - vu je - ho zře - ní.
 Bo - že, toť vím, že zde cho - dím
 ví - rou, a ne vi - dě - ním.

2. Dej pravého slova svého / moci mi okusiti; / nedopusť mne, milý Pane, / od víry odloučiti!
3. Tvé slovo jest mých světlo cest! / Ono mne pravdě učí / a jak Tobě v každé době / sloužit mám, mi poroučí.
4. Duše hodnost, nesmrtelnost / tvé slovo vysvětluje, / po časnosti ve věčnosti / mne život následuje.
5. Uložení o shlazení / lidských hříchů a zlostí / já bych neznal, kdybych nebral / z tvého slova světlosti.
6. Nyní v smutku a zármutku / pro hřích nemám zoufati; / Ty odpouštíš a mne učíš / vírou, Otče! říkati.
7. Obnovení, posvěcení, / k spasení mám být pilný; / však toho sám nevykonám, / tvé slovo mne posilní.
8. Dej, ó, Pane, ať zůstane, / tvé slovo mou žádostí, / osvícením, potěšením, / mocí k věčné radosti!